

DŽ. KENER
Uzmi me

Prevela Snežana Janković

Beograd, 2014.

*Uzmi me nije istinita priča. Imena, likovi, mesta i događaji
proizvod su pišćeve mašte. Svaka sličnost s mestima, događajima
i ljudima iz sadašnjosti ili prošlosti potpuno je slučajna.*

1

„Jesi li pri kraju?“, pitala sam. „Ima već skoro pet minuta kako je sunce zašlo.“

Na nekoliko koraka iza mene, Blejn se izvio u stranu izvirujući iza platna. Nisam se pomerila, ali sam krajičkom oka mogla videti njegova ramena, ćelavu glavu i riđu bradicu. „U mojoj viziji, još uvek si obasjana suncem. A sada ćuti i budi mirna.“

„Nema problema“, rekla sam i čula ga kako mumla, iznerviran mojim bestidnim kršenjem njegovih pravila.

Uprkos činjenici da sam pred njim bila potpuno gola, naša komunikacija izgledala je normalno. Nije tu bilo ničeg novog. Do tada sam već navikla na to da pro hladni povetarac s okeana čini moje bradavice krutim. Zalazak sunca prožimao me je duboko i snažno, tako da sam poželela da zatvorim oči i prepustim se toj paleti svetlosti i boja.

Postala sam imuna na Blejnov ispitivački pogled koji je klizio svuda po mom telu i više mi nije bilo neprijatno kada bi mi skoro dodirnuo grudi ili bokove, popravljajući moj položaj. Čak i njegovo mrmljanje „Savršeno... Dodavola, Niki, izgledaš savršeno“, više nije izazivalo grč u stomaku, i prestala sam da stiskam pesnice i zabijam nokte u dlanove u znak protesta. A nisam izgledala savršeno – sigurno ne. Samo me te jednostavne reči više nisu dovodile do ludila.

Ni u najluđim snovima nisam mogla da zamislim da i u takvim uslovima mogu biti toliko smirena. Istina, pola života provela sam paradirajući po binama, ali bila sam barem obučena. Pa čak i u kupaćim kostimima, moja ženskost bila je pokrivena. Mogla sam da zamislim

koliko bi moja majka bila postićena da me je mogla videti tako podignute brade, izvijenu unazad, sa svilenom vrpcom crvene boje, koja je, obavijena oko ručnih zglobova, padala između nogu i nežno se obmotavala oko butine.

Već nekoliko dana nisam imala uvid u Blejnov rad na platnu, ali znajući njegove mogućnosti, mogla sam da zamislim kako, prenetičetkicom, izgledam na platnu. Jednostavno. Senzualno. Smerno.

Kao boginja.

Nije bilo sumnje – moja majka bi se šokirala. Za razliku od nje, ja sam uživala. Pristojna Niki pretvorila se u nevaljalu Niki. Osećaj je bio viraški dobar.

Čula sam korake na stepeništu i primorala sebe da se ne okrenem, mada bih sve na svetu dala da sam mogla da se okrenem i pogledam ga. *Dejmijen*.

Dejmijen Stark bio je karika koja nedostaje kako bih bila potpuno zadovoljna.

„Ponuda još uvek stoji“, odzvanjale su Dejmijenove reči dok se peo uz mermerno stepenište na treći sprat. Govorio je mirno i staloženo, ali s takvom snagom i samopouzdanjem da je njegov glas dominirao prostorom. „Recite im da pažljivo pogledaju izveštaj o prihodima. Nema tu ništa od napretka, a do kraja godine neće ostati ni traga od kompanije. Propadaju, a kada se konačno raspadnu i nestanu, svi će ostati bez posla i plate. Patenti će biti zarobljeni tokom dugogodišnjeg spora između poverilaca koji će se boriti za svoja prava. Ako pristanu na dogovor, vratiću ih u život. Ti to znaš. I ja znam. A i oni sami su svesni toga.“

U trenutku kada više nisam čula korake, shvatila sam da je stigao do vrha stepeništa. Vrata su se otvorila. U drugim okolnostima pogled s vrata, kroz prozor na drugoj strani sobe, pao bi mu na široki Tihi okean.

U tom momentu Dejmijen je mogao da vidi samo mene.

„Sredi to, Čarlse!“, rekao je odlučnim glasom. „Moram da prekinem.“

Do tada sam već poznavala njegov karakter. Njegovo telo, hod, glas... Nije bilo potrebno da ga pogledam pa da znam da napetost u njegovom glasu nije imala veze s novim poslovnim potezom. Imala je veze sa mnom. Ta jednostavna činjenica delovala je na mene kao šampanjac na prazan stomak. *Trebalo je da se fokusira na poslovne obaveze, a ipak,*

u tom trenutku, ja sam mu bila centar sveta. Laskalo mi je toliko da mi se zavrtilo u glavi. I da, budilo je želju u meni.

Smešila sam se, što je izazvalo Blejnovu oštru reakciju. „Dođavola, Nik! Skini taj osmeh s lica.“

„Moje lice se i ne vidi na slici.“

„Ja vidim“, rekao je Blejn. „Zato prekini da se keziš.“

Njegova ljutnja prerasla je u zadirkivanje. „Razumem, *gospodine*“, rekla sam i umalo prasnula u smeh kada se i sam Dejmijen nakašljao kako bi prikrio osmeh. Reč *gospodin* bila je ključna u tajnoj igri koju smo igrali. U igri koja je te večeri trebalo da se završi kada i Blejn bude dovršio sliku koju je slikao po Dejmijenovoj narudžbini. Ta pomisao u meni izazivala je osećaj melanholiije.

Naravno, ono što je prijalo bila je pomisao da više nisam morala da stojim kao kip. U poređenju s grčevima koje sam osećala u nogama, pri-
jao mi je čak i osećaj koji me je obuzimao kada bih pomislila na majku i njen kodeks lepog ponašanja. Ali svakako mi je bilo žao što dolazi kraj onoj drugoj, lepšoj strani priče. Naročito to što Dejmijenov pogled više neću osećati na svom telu. Pogled koji je mazio i pržio u isto vreme. Koji me je topio među nogama i zadavao muke dok sam se borila da ostanem prisebna.

I da, svakako će mi nedostajati naša igra. Ali Dejmijen je za mene bio više od igre i pitala sam se šta ću sutra, kada svemu tome dođe kraj. Kada ostanu samo Dejmijen i Niki i ništa više. A što se tiče većitih tajni... pa, vreme briše sve.

U tom trenutku bilo mi je teško da poverujem koliko sam bila šokirana Dejmijenovom ponudom: milion dolara u zamenu za sliku mog nagog tela na ogromnom platnu. Za mogućnost da upravlja mojim bićem kada i kako on to poželi.

Prvobitni šok prerastao je u flagrantni pragmatizam protkan u isto vreme žarom i besom. Dejmijen me je privlačio isto koliko i ja njega, ali sam u isto vreme imala potrebu da ga na neki način kaznim, jer sam imala osećaj da je u meni video savršenu lepotu, a da ono što je dobio nije zadovoljilo njegova očekivanja.

U tom trenutku dala bih sve na svetu da je to bilo daleko od istine.

Dogovor je bio da poziranje ne traje duže od nedelju dana, ali se produžilo na dve. Blejn je potrošio mnogo vremena na zagledanje platna,

češkanje brade, žmirkanje i mrštenje, uz neprestano mrmljanje da mu treba još malo vremena. Da želi da ovekoveči svaki detalj, naravno, uz neizbežan komentar: savršeno!

Dejmijenu to nije teško palo. Naravno, Blejna je angažovao zbog nje-gove reputacije i nesporne veštine da erotski naboj prenese na platno. Ako je Blejnu trebalo više vremena, Dejmijen nije imao ništa protiv da mu to omogući.

Moji razlozi, zbog kojih se nisam protivila, bili su manje praktične prirode. Želela sam da ti dani i noći provedeni s Dejmijenom potraju. Baš kao na platnu, u meni se budio novi život.

U Los Anđeles sam se preselila pre samo nekoliko nedelja, u nameri da s navršene dvadeset četiri godine ostvarim blistavu karijeru. Nisam ni pomišljala da bi me mogao poželeti neko poput Dejmijena Starka, pa makar to bilo i samo na platnu. Nema sumnje da je među nama postojala hemija od momenta kada sam ga prvi put ugledala na Blejnovoj izložbi. Uporno me je proganjao, a ja sam očajnički pokušavala da se oduprem znajući da je od mene želeo ono što nisam bila spremna da dam.

Nisam bila devica, ali nisam bila ni preterano iskusna. Seks nije nešto u šta bi se neko s mojim životnim iskustvom – i ožiljcima – upuštao na prvu loptu. Povredio me je momak kome sam verovala i zbog koga sam bila emotivno skrhana. Moje emocije bile su povređene i nalik ožiljcima koji su mi ružili kožu.

Dejmijen im, međutim, nije pridavao značaja. Ili tačnije, gledao ih je kao deo mene. U jednu ruku, dobila sam bitku, a u drugu, i dalje sam se borila protiv ožiljaka. Dok sam ja na njih gledala kao na odraz slabosti, on je u njima video snagu. I to je bilo nešto što me je vuklo ka tom čoveku – razumevanje na pravi način.

„Opet se smešiš“, rekao je Blejn. „Ne moram tri puta da pogađam o čemu razmišljaš. Ili o kome. Da li će biti potrebno da *personu non grata* izbacim iz sobe?“

„Jednostavno ćeš morati da se privikneš na njen osmeh“, rekao je Dejmijen pre nego sam što sam uspela da odgovorim. Još jednom sam morala da nateram sebe da se ne okrenem i pogledam ga. „Jer nema te sile koja bi me naterala da napustim sobu ukoliko Niki nije pored mene.“

Preplavila me je toplina iz njegovog glasa i znala sam da je zaista mislio ono što je izgovorio. Toga dana čitavo popodne proveli smo u šoping u znak proslave mog novog zaposlenja, koje me je očekivalo narednog jutra. Lagano smo šetali prastarim ulicama, držeći se za ruke, pijuckajući ajskafe kao da smo jedini na svetu. Čak i paparaci, ti lešinari s kamerama koji su veoma zainteresovani i za najmanju sitnicu koja se ticala Dejmijsena i mene, nisu nam smetali.

Silvija, Dejmijsenova pomoćnica, zvala je nekoliko puta, ali Dejmijsen je odbijao da se javi. „Ovo je samo naše vreme“, rekao je odgovarajući na moje nepostavljeno pitanje.

„Da li bi trebalo da alarmiram novinare koji prate događaje na polju finansija?“, zadirivala sam. „Zar to ne utiče na berzu kada Dejmijsen Stark uzme slobodan dan?“

„Spreman sam na globalni ekonomski krah ako je to cena koju treba platiti za nekoliko sati s tobom.“ Podigao mi je ruku i poljubio jedan po jedan vrh svakog prsta. „Naravno, što više novca budemo potrošili u šoping, to bolje za ekonomiju“, rekao je prigušenim glasom koji je obećavao. „Ili bi bolje bilo da se vratimo kući? Imam nekoliko interesantnih ideja kako da provedemo popodne, a koje nemaju mnogo fiskalnog uticaja.“

„Zvuči primamljivo“, uzvratila sam. „Ali mislim da ne bih mogla podneti krivicu da zbog jednog orgazma izazovem finansijski krah.“

„Veruj mi, draga, to ne bi bio samo jedan orgazam.“

Nasmejala sam se. Na kraju je uspeo da spreči ekonomsku katastrofu (cipele koje mi je kupio bile su fenomenalne), a isto tako i da me dovede do orgazma. Zapravo do tri. Dejmijsen je bio i više nego darežljiv.

Što se tiče telefona, održao je reč. Ignorisao je njegovo konstantno vibriranje sve dok se nismo parkirali ispred kuće u Malibuu. Insistirala sam da se javi, sažalivši se na tog toliko upornog. Požurila sam u kuću, da se sretnem s Blejnom, dok je Dejmijsen zaostao uveravajući svog advokata da nije smak sveta ako je nakratko udahnuo malo svežeg vazduha.

Zamislila sam se i nisam ni primetila da mi je Blejn prišao. Poskočila sam od iznenađenja kada mi je drvenim vrhom četkice dodirnuo donju usnu.

„Dodavola, Niki, gde si odlutala?“

„Jesi li završio?“ Poziranje mi nije teško padalo, a i prijateljila sam se s Blejnom. Ali tog momenta nisam želela da bude tu. Želela sam da ostanem nasamo s Dejmijenom.

„Skoro da jesam.“ Podigao je ruku, gledajući me kroz improvizovani ram. „Baš ovde“, rekao je pokazujući četkicom. „Svetlost na tvom ramenu, sjaj tvoje kože, kombinacija boja...“ Koraćao je unazad gledajući u portret. „Dodavola“, napokon je rekao. „Stvarno sam suvi genije. Ovo stvarno jesi ti. Da ne znam da je ovo samo slika, zakleo bih se da bi mogla sići s platna.“

„To znači da je slika gotova? Mogu li da je pogledam?“ Okrenula sam se bez razmišljanja, prekasno shvativši da je možda hteo da ostanem gde sam. Ali nije me bilo briga. Izbrisala sam sve misli iz glave. Blejna, sliku, sve oko sebe. Ne zbog slike, već zbog Dejmijena. Stajao je na vrhu stepeništa, prislonjen na ogradu od kovanog gvožđa i bio je još slađi nego što sam mogla zamisliti. To što sam čitavo poslepodne provela s njim nije bilo dovoljno. Svaki put kada bih ga videla, osećaj je bio isti. Nisam ga se mogla nagledati.

Upijala sam ga pogledom. Lice mu je krasio snažan, muški oblik brade. Dodir njegove talasaste crne kose bio je dobro poznat mojim prstima. Na koži sam jasno osetila pogled njegovih šarenih očiju.

Na sebi je imao farmerke i majicu kratkih rukava. Čak i tako obučan, Dejmijen Stark nije izgledao ležerno. Zračio je energijom i snagom svoje ličnosti. Ono što me je plašilo bila je pomisao da čovek ne može uhvatiti svetlost, a ja nisam želela da je izgubim.

Ustreptala sam kada su nam se pogledi sreli. Atletična, poznata ličnost, preduzetnik, milijarder, sve je nestalo u momentu. Ostao je samo čovek koji je na mene delovao tako da mi krv uzavri, a stomak zaboli od požude za njim. Da već nisam bila obnažena, mislim da bi se svaki delić moje odeće pretvorio u pepeo.

Obuzimala me je jeza i jedva sam uspela da ostanem u mestu. „Dejmijene“, prošaputala sam dok mi je njegovo ime milovalo usne. Kao da je ceo svet stao u jednu sobu.

Blej se nakašljao. Dejmijen se iznenađeno okrenuo ka njemu. Kao da je zaboravio da nismo sami. Prišao mu je i zagledao se u portret. Iz moje perspektive mogli su se videti samo ogromno platno, razvučeno

između drvenog rama, i dvojica muškaraca koji su sa strane posmatrali sliku koja je bila sakrivena od mojih očiju.

Srce mi je tuklo u grudima dok sam uporno zurila u Dejmijenovo lice. Videla sam ushićenost u njegovim očima, kao da je gledao u nešto sveto. Noge su mi klecale od njegovog prečutnog blagoslova. Htela sam da se uhvatim rukom za ivicu kreveta na kome sam pozirala, ali ruke su mi, oko zglobova, bile vezane iza leđa.

Ta poza me je podsetila na okolnosti i borila sam se da se ponovo ne osmehnem – nisam bila slobodna. Pripadala sam Dejmijenu.

U prvobitnom Blejnovom i Dejmijenovom viđenju portreta trebalo je samo da stojim okrenuta leđima dok tanke draperije lepršaju oko mene. Slika je bila puna naboja, ali nekako daleka. Kao da je neko žudeo za tom ženom, a nije mogao da je ima. Portret je bio sjajan, ali nešto je tu nedostajalo. Dejmijen je predložio da draperije koje vijore zameni tankom jarkocrvenom trakom i da mi veže ruke iza leđa.

Složila sam se istog momenta. Želela sam da mu udovoljim. Želela sam da me veže za sebe. Da mu se predam. Da me ima celu.

Žena na slici više nije bila nedostižna. Umesto toga, nudila se kao nagrada. Bila je boginja dostojna jednog čoveka.

Dejmijena.

Pogledom sam mu potražila lice, procenjujući njegovu reakciju na portret, ali nisam saznala ništa. Izraz lica mu je bio strogo poslovan i nije odavao nikakvu tajnu. Dejmijenu je to polazilo za rukom.

„Pa?“ upitala sam kada više nisam mogla da izdržim. „Šta misliš?“

Ćutao je. Blejn je pored njega nervozno ustuknuo u stranu. I mada su sekunde bile u pitanju, izgledalo je kao večnost. Baš kao Blejn, i sama sam osetila nervozu i odahnula kada je konačno progovorio. „O, čoveče! Sjajno, zar ne?“ Duboko je udahnuo, a onda pogledao Blejna uz dužno poštovanje. „I više nego sjajno“, dodao je, okrenuvši se ka meni. „To je ona.“

Zadovoljan sobom, Blejn se široko osmehnuo. „Moram reći, bez lažne skromnosti, da nikada nisam bio nezadovoljan svojim slikama, ali ova je... pa, stvarno neverovatna. Toliko stvarna. Puna naboja i tako verna originalu.“

Dejmijen nije skidao pogled s mene, što me je ostavilo bez daha. Srce mi je lupalo toliko jako da je pravo čudo kako sam uopšte mogla

da čujem bilo šta. Podizanje i spuštanje mojih grudi bilo je vidljivo i bojala sam se da je Blejnu bila jasna želja koja je buktala u meni. Bila mi je potrebna sva snaga uma da ne kažem Blejnu da ode i očajnički zatražim Dejmijenu da me poljubi. Da me dodirne.

Tišinu je prekinuo oštar zvuk. Dejmijen je izvadio telefon iz džepa i opsovao kada je pročitao tekst. Videla sam senku koja mu je prekrila lice. Vratio je telefon u džep ne odgovorivši na poruku. Zabrinula sam se.

Blej je očigledno i dalje bio okupiran slikom. „Niki, ne pomeraj se. Samo još da popravim ovo i...“

Oštar zvuk zvona Dejmijenovog telefona prekinuo je Blejna u pola reči. Očekivala sam da će Dejmijen ignorisati zvono, baš kao i poruku. Iznenadio me je kada je odgovorio na poziv. Pre toga je napustio sobu, tako da sam ga jedva čula: „Šta?“

Nisam mogla da mu vidim oči.

Naterala sam sebe da ostanem u istom položaju zbog Blejna, boreći se sa iznenadnim strahom. To nije bio poslovni poziv, jer Dejmijen Stark nije imao poslovnih problema. Naprotiv, napredovao je i čvrsto stajao na nogama na poslovnom planu.

Ne, bila sam sigurna da je nešto drugo. Nisam mogla izbaciti iz misli pretnje koje su mu upućivane, a ni tajne za koje sam znala da ih je imao. Dejmijen je znao svaki detalj o meni, u svakom smislu te reči. A opet, činilo mi se da sam ja o njemu znala tako malo.

Saberi se, Niki. To što je poželeo malo privatnosti u toku razgovora ne znači da je nešto skrivao. I svaki poziv ne mora da bude nova pretnja ili zavera kako bi se prikrilo nešto iz prošlosti.

Sve mi je to bilo jasno. Štaviše, verovala sam mu, ali glas razuma nije uspeo da ublaži strah koji mi je stezao srce i grčio stomak. Tako naga, vezanih ruku i prikovana za krevet, nisam mogla da saberem svoje misli. Samo sam srljala sve dublje u strahove i mrzela sebe zbog toga.

Želela sam da obgrlim samu sebe, ali to nije bilo moguće vezanih ruku.

Bila sam na iglama otkako je moj bivši šef počeo da preti Dejmijenu. Karlova kompanija predstavila je svoj projekat Stark aplajd tehnolođiju. Krivicu za to što je Dejmijen Stark odbio njegovu ponudu Karl je pripisao meni. Otpustio me je, ali to nije bio kraj. Poslednji put kada

sam ga videla pretio je da će doći glave Dejmienu. Još se ništa nije desilo, ali Karl je bio vrlo odlučan i snalažljiv i bio je ubeđen da ima pravo na to. Bio je time preokupiran. Gubici su se merili milionima, a Karl nije bio tip čoveka koji bi gubitak novca ili reputacije pustio niz vodu.

Brinulo me je to što više od nedelju dana nisam znala ništa o tome. Šta je to moglo da znači? Razmišljala sam i razmišljala o tome, i jedini zaključak do kojeg sam došla bio je da se nešto ipak desilo, a da mi je Dejmijen to prečutao.

Možda nisam bila u pravu. Briga i strah izjedali su me iznutra. Iako je Dejmijen otkrio sve moje strahove, njegovi su još uvek bili pod ve- lom tajni.

„Dođavola, Niki! Sada se mrštiš“, zamerio mi je Blejn uz osmeh. „Ponekad poželim da zavirim u tvoje misli. Voleo bih da znam o čemu razmišljaš.“

Naterala sam sebe da se nasmejem. „Zamislila sam se“, rekla sam. „Ali ništa strašno.“

„Lepo“, rekao je i pogledao me pomalo zabrinuto. Pitala sam se šta je Evelin, Blejnova ljubavnica koja je znala Dejmienu odmalena, ispričala Blejnu o Dejmijenovoj prošlosti. Zbog toga sam pomislila da je Blejn možda znao nešto više o čoveku koji me je potpuno obuzeo. Od same pomisli na to još više sam se namrštila.

Dejmijen je bio odsutan samo nekoliko minuta. Kada se vratio imala sam neodoljivu želju da dotrčim do njega. „Šta se desilo?“, pitala sam ga. „Sve je dobro dok te gledam.“

Nasmejala sam se, nadajući se da nisam odala svoje misli. Izraz lica mu je ponovo bio hladan. Ali ja sam ga dobro poznavala. Gledala sam ga i želela da proniknem u njegov pogled. Oči su mu ponovo sijale. Nasmejao se i još jednom me obasjao svetlošću.

Krenuo je ka meni dok mi se, sa svakim njegovim korakom, puls ubrzavao. Ostala sam bez daha kada je stao tik uz mene. Nakon svega što smo prošli – nakon svih bolova koje je ublažio i svake tajne koju je otkrio – kako je bilo moguće da je svaki put s njim izgledao kao prvi?

„Da li znaš koliko mi značiš?“

„Ja...“ Udahnula sam, ali vazduh nije dopirao do pluća. „Znam“, rekla sam. „Isto koliko i ti meni.“

Paralisao me je pogledom i svojom blizinom. Nije me ni dotakao, a uzdrhtala sam od same pomisli na njegov dodir. U tom momentu bila sam svesna samo Dejmijsena i onoga što sam osećala prema njemu. Želela sam da mu se predam, da mu dodirnom obraz i prođem prstima kroz kosu. Da mu privučem glavu na svoje grudi, šapućem slatke reči i vodim ljubav s njim sve dok jutarnje sunce ne obasja tamne senke noći.

Sa svoje pozicije iza platna, Blejn se uljudno nakašljao. Dejmijsen i ja smo se nasmejali. Između nas nije bilo ničega sem pogleda, a opet, činilo se da je Blejn prisustvovao nečemu duboko intimnom.

„Pa, dobro. Trebalo bi da krenem. Zabava je u subotu u sedam, zar ne? Biću tamo oko podneva kako bih proverio da li je potrebno još nešto doraditi. Potrudicu se da je okačim tek pošto ostale slike postavim na stalke.“

„Odlično“, rekao je Dejmijsen i ne pogledavši ga.

„Moram vam reći“, dodao je Blejn dok je kupio svoje krpice, „nedostajće mi sve ovo.“

Rekla bih da sam u momentu videla melanholiju u Dejmijsenovom pogledu, ali je nestala istog trena. „Da“, rekao je on. „I meni će nedostajati.“

Nisam bila sigurna kada je Blejn napustio sobu; znala sam samo da je otišao. A Dejmijsen je još bio tu, nije me ni dotakao, a ja sam mislila da ću poludeti ako ne osetim njegove ruke na sebi.

„Da li je stvarno gotova?“, pitala sam ga. „Još je nisam videla.“

„Dođi.“

Pružio je ruku, a ja sam mu okrenula leđa, da bi me odvezao. Nije to učinio. Uhvatio me je za rame i pomogao mi da dođem do platna. Hodala sam pažljivo jer mi se svilena traka obmotala oko levog članka, a on nije ni pokušao da je odmrsi. Nije mu padalo na pamet ni da mi doda odeću koja je ležala na ivici kreveta.

Podigla sam obrve. Dejmijsen se čak nije potrudio da slaže da nije razumeo. „Zašto, gospođice Ferčajld? Valjda ne očekujete da propustim ovako sjajnu priliku.“

„Mmm...“ Trudila sam se da zvučim ozbiljno, ali sigurna sam da je osetio prizvuk smeha u mom glasu.

Nije reagovao, verovatno jer smo u tom momentu stigli do platna. Zanemela sam – bila sam to stvarno ja. Moja obla zadnjica, nabrekle

grudi. I više od toga. Slika je mamila i opčinjavala snagom i blagošću u isto vreme. Lice nije bilo otkriveno, baš kao što je Dejmiyen obećao. Moje lice, na portretu, bilo je okrenuto u stranu. Zlatne lokne bile su skupljene u punđu. Samo je nekoliko pramenova padalo niz vrat i leđa. U stvarnosti, te lokne više nisu postojale. Malo pre toga, duge uvojke skratila sam do ramena.

Rastužila sam se kada sam se setila teških makaza u svojoj ruci, kako seku kosu, a ono što sam u tom momentu zapravo želela bilo je da osetim vrh makaza u svom telu. Bila sam potpuno izgubljena i uverena da spas leži u bolu.

Uzdrhtala sam. To nije bilo nešto čega sam se rado sećala.

Istog momenta zagledala sam se u noge devojkice sa slike. Ali njene (*moje*) butine bile su blizu jedna drugoj, tako da se najgori ožiljci nisu videli. Ožiljak na levom boku ipak jeste, samo što je Blejnu pošlo za rukom da ga prikaže tako da samo ističe lepotu slike. Konture ožiljka bile su zamagljene tako da se nije isticao. Izgledalo je kao da je crvena vrpca, koja je bila zategnuta preko oštećene kože, ostavila trag.

Kada malo bolje razmislim, to i jeste bilo tako.

Nesvesno sam pogledala u stranu, iznenađena činjenicom da je, uprkos ožiljcima, devojkica sa slike bila prava lepotica.

„Niki?“

Krajičkom oka videla sam kako Dejmiyen gleda u mene, a ne u sliku. Bio je zabrinut.

„Talentovan je“, rekla sam uz osmeh na licu. „Portret je odličan.“

„Jeste“, složio se sa mnom. „Do detalja je onakav kako sam želeo da bude.“ Prepoznala sam žar u njegovom glasu i bilo mi je jasno sve što je hteo reći, ali i ono što je prećutao.

Nasmejala sam se, ali ovog puta od srca.

Dejmiyen me je pogledao, a iz očiju su mu sevale varnice.

„Šta je bilo?“, pitala sam. Njegov izraz lica u isto vreme me je i zabavljao i brinuo.

Umesto odgovora, slegnuo je ramenima, a onda se ponovo zagledao u sliku. „Biće pravo čudo ako u ovoj sobi budem mogao išta da radim.“ Okrenuo se ka zidu na kojem je, iznad kamina, trebalo okačiti sliku.

„A i definitivno ovde ne bi trebalo organizovati zabave.“

„Stvarno?“ Baš u toj sobi, kroz dva dana trebalo je da se održi koktel.

Dejmijen se zacerekao. „Mislim da bi bio potpuni fijasko kada bi svi gosti na zabavi bili konstantno napaljeni.“

„Pa, onda, možda bi sliku trebalo okačiti na zid spavaće sobe?“

„U spavaćoj sobi mi nije potrebna slika kada u njoj imam original.“

„A imaš ga?“, zadirkiвала sam ga. „Doduše, pošteno si platio. Makar do ponoći, tad ću se pretvoriti u bundevu.“

Oči su mu potamnele, a raspoloženje splaslo. „Do ponoći“, ponovio je. Zabrinula me je hladnoća u njegovom glasu. Nije baš da bih se pretvorila u bundevu ili nestala – da budem iskrena, nikada ne bih otišla od njega. Sve što bi se promenilo bilo je to da nema više pravila – nema više „gospodine“, nema naređenja niti reči koje razumemo samo nas dvoje. Bilo bi gaćica, brusthaltera i farmerki ukoliko ja tako želim. I naravno, milion dolara je takođe bilo tu.

Ali na prvom mestu bio je Dejmijen.

„Dođi ovamo“, rekao mi je.

Pogledala sam u svoje noge i pružila mu drhtave, svezane ruke. „Odeži me.“

Zastao je na trenutak, posmatrajući me, i bilo je jasno da igra još nije završena. U grlu sam osetila otkucaje srca. Bradavice su mi poskočile. Vezane ruke povlačile su mi ramena unazad, podižući mi grudi. Bile su jedre i poželjne. Ugrizla sam se za usnu i ćutke čekala na Dejmijenov dodir.

Bila je to stvarno igra. Ali igra koja mi se dopala jer u njoj nije bilo gubitnika.

Lagano je spuštao pogled prateći konture mog tela.

Dah mi je postao plitak. Sitne graške znoja orosile su mi vrat. Bila sam vlažna, drhtala od želje i jedva se uzdržavala da ostanem mirna i ne kažem mu: „Molim te, molim te, uzmi me.“ Krevet, koji je Dejmijen doneo zbog poziranja, bio je na korak od nas. Poželela sam da ječim na njemu. *Da mu se predam.*

Ali nisam, jer dobro sam poznavala tog čoveka. Ono čemu me je naučio bilo je to da je sve u vezi s njim vredno čekanja.

Konačno, sagnuo se i počeo da odmotava vrpцу s mojih nogu. Kada je stigao do ručnih zglobova, zastao je. Ruke su mi ostale vezane trakom koja je visila do poda, kao rep.

„Dejmijene“, rekla sam, pokušavajući da zvučim strogo, ali me je odavalo uzbuđenje u glasu. „Mislila sam da ćeš me osloboditi.“

„Pošteno sam platio, zar ne?“

„Oh.“ Glas mi je bio jedva čujan.

„Svršeno“, rekao je i nije mi promaklo dvosmisleno značenje reči. Pogotovo kada mi je vrpcu provukao između butina i zategao je poput povoca. Bio je to povodac koji uzbuđuje i tera na muke. Meka svila dražila mi je međunožje. Trenje je izazivalo slabost u mojim nogama i bila sam sigurna da ću ga pratiti gde god da me povede.

Povlačio me je lagano ali sigurno, i ubrzo smo stigli do kupatila. Telo mi je gorelo od želje i s čežnjom sam gledala u kadu dizajniranu po poslednjoj modi. Pomisao da je Dejmijen pored mene, da mi dodiruje grudi, ljubi po vratu, dovodila me je do ludila. Cvilela sam.

Dejmijen se cerekao. „Ne još“, prošaputao je. „Nešto drugo imam na pameti.“

Zujalo mi je u glavi. Krevet smo prevazišli. Odlučno je odbacio moju želju da odemo u kadu. I kako mi se činilo, Dejmijen nije ni imao ideju da završimo u njoj.

Nisam mogla da pretpostavim šta je smerao, a nije ni bilo važno. Te noći nije bilo važno gde, već kako ćemo stići do cilja. Imajući u vidu kako je na mene delovao Dejmijenov dodir i muke na koje me je stavljala vrpca koja mi je klizila između nogu, bilo je jasno da će putovanje biti pravo zadovoljstvo. Plakar prema kojem me je poveo bio je veliki skoro kao dnevna soba u stanu koji sam delila s Džejmi. To nije bio prvi put da se nađem u tom prostoru, ali još sam imala osećaj da mi je bila potrebna mapa kako bih se u njemu snašla.

Trebalo je da prođu godine pa da iznosim svu garderobu koju je Dejmijen kupio za mene. Uprkos činjenici da je leva strana plakara bila prepuna, devedeset devet posto sam bila sigurna da je garderoba bila obnovljena otkako sam se poslednji put presvukla.

„Ne sećam se da sam ovo videla“, rekla sam pokazujući na svilenu haljinu koja je svetlucala na prigušenom svetlu, takvog kroja da se u njoj sve ocrtavalo.

„Stvarno?“ Osmeh mu je bio blag i mekan, baš kao i pogled kojim je klizio po meni. „Budi sigurna da to neće biti tako kada je budeš obukla. Tada niko neće moći da je zaboravi.“

„A najmanje ti?“, zadirkivala sam ga.

Oči su mu poprimile tamnu boju. Prišao mi je bliže, što je olabavilo vrpцу i ona je kliznula na pod. Bila sam razočarana gubitkom. Dejmi-jen je bio tik uz mene. Sve oko nas je vrvelo od strasti. Naježila mi se svaka dlaka na telu, baš kao da sam doživela strujni udar. Jeknula sam kada mi je dlanom poklopio usne. Želela sam da osetim ukus njegovog palca u ustima. Želela sam da ga posisam, baš kao što je i njegova blizina želela mene.

„Na tebi nema ničeg što bih mogao da zaboravim“, rekao je. „Urezana si mi u pamćenju. Sjaj tvoje kose na plamenu sveće. Svežina i nežnost tvoje kože posle tuširanja. To kako se uvijaš ispod mog tela dok vodimo ljubav. I to kako me gledaš, kao da u meni ne postoji ništa loše što bi te nateralo da odeš.“

„I ne postoji“, nežno sam mu rekla.

Ćutao je i nije skidao pogled sa mene. Prišao je bliže i mekim pamukom majice očešao moje bradavice. Uzdahnula sam od uzbuđenja. Ježila sam se dok je rukama nežno klizio niz moja ramena. U glavi mi je bilo samo to da ga želim uz sebe. U sebi. Grubo, nežno, nije bilo važno. Želela sam ga tog momenta i baš na tom mestu.

„Kako?“, jedva sam izgovorila od knedle koja mi je stajala u grlu.

„Šta kako?“

„Kako ti polazi za rukom da me dovedeš do vrhunca a da me pritom jedva dodirneš?“

„Ja sam veoma sposoban čovek. Mislio sam da to već znaš.“ Zaiskrio je očima i nasmejao se krajičkom usana. „Možda bi bilo dobro da još malo pustim mašti na volju.“

„Mašti?“, ponovila sam. Usta su mi bila potpuno suva.

„Izludeću te, draga Niki. A da te dodirnem. A da te milujem svojim telom. Ja ću samo posmatrati. Gledaću kako ti se usne razdvajaju. Kako goriš u licu. Kako se boriš da ostaneš pri sebi. I odaću ti tajnu, Niki. I sam ću biti na mukama.“

Shvatila sam da sam se, dok je govorio, udaljila korak od njega i prislonila o stranicu koja je razdvajala mušku od ženske stane plakara. To je bilo dobro, jer da nisam, ne verujem da bih ostala na nogama.

„Šta to smerаш?“ Nije mi bilo jasno zašto je rekao da ću se boriti da ostanem pri sebi. Svašta sam do tada naučila uz tog čoveka. Jedno je bilo sigurno, a to je da sam uz Dejmi-jena umela da budem divlja i